

Arrest

nr. 224 002 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 januari 2015, verklaart er zich op 5 januari 2015 vluchteling.

1.2. Op 22 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qasqan gelegen in het district Qaramqol in de provincie Faryab. U bent een Turkmeen van etnische origine.

U verliet Afghanistan begin november 2014. Drie jaar voor uw asielaanvraag werd uw vader, die bij de Arbaki of Afghaanse lokale politie (Afghan Local Police – ALP) aan de grens met Turkmenistan werkte door de taliban gedood. Later werd ook uw broer F., die voor de reguliere politie werkte aan de controlepost van Kashband, door de taliban gedood. U werkte als kok in het districtshuis. Reeds voor het overlijden van uw broer maar ook nadien werd u bedreigd door H.Q., een talibancommandant. Tijdens één van die dreig telefoons hoorde u het gehuil van een kind. U beseftte dat H.Q. vanuit zijn eigen woning telefoneerde. U contacteerde de Afghaanse veiligheidsdienst NDS dat zij H.Q. in zijn woning konden vinden. De NDS contacteerde de Arbaki die het huis van H.Q. omsingelden. Bij de poging H.Q. te arresteren werd hij gedood. Omdat u vreesde dat de negen broers van H.Q., die allen bij de taliban actief zijn en over veel macht beschikken, u zullen doden besloot u uw land van herkomst te verlaten. U liet uw moeder en echtgenote achter bij uw oom langs moederskant en verliet Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije en een aantal onbekende Europese landen, waar u geen asielaanvraag in diende, naar België. Op 1 januari 2015 betrad u het Belgisch grondgebied. Op 5 januari 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart in geval van terugkeer naar Afghanistan voor uw leven te vrezen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitsdocument (taskara), een dreigbrief en een document uitgaande van de districtsautoriteiten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u betreffende de activiteiten van uw vader voor de Afghan Local Police (ALP - Arbaki) noch betreffende zijn dood ongeveer drie jaar voor uw asielaanvraag een stavingsstuk neerlegt. Al evenmin overtuigen uw verklaringen hieromtrent. Wanneer het CGVS informeert wanneer uw vader voor de ALP begon te werken stelt u dit niet precies te weten. U vervolgt dat hij voorafgaand aan zijn werkzaamheden bij de Arbaki actief was in een milite van Jumbesh. Gevraagd wanneer hij Jumbesh verliet geeft u geen antwoord op de vraag maar stelt u dat de Arabaki in uw regio voortkomen uit de milities van Jumbesh (cgvs 16.12.2016, p.5). Van een asielzoeker die verklaart zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten vanwege de bedreigingen die hij ontving door de taliban vanwege onder meer de activiteiten van zijn vader voor de Arbaki mag verwacht worden dat hij duidelijke en precieze verklaringen kan afleggen betreffende de periode waarin zijn vader tot de Arbaki toetrad. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u dat het overlijden van uw vader ongeveer vijf jaar geleden plaats had. Gevraagd in welke maand hij te overlijden kwam blijkt u hier echter geen antwoord op te kunnen geven (cgvs 16.12.2016, p.6-7). Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat het gewelddadig overlijden van een vader ook in Afghanistan een ingrijpende gebeurtenis is. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich herinnert in welke maand uw vader te overlijden kwam. De vaststelling dat u hier niet toe in staat bent ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw vader voor de Arbaki en zijn overlijden tijdens zijn werkzaamheden voor deze dienst.

Ook betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse Nationale Politie of zijn overlijden tijdens een incident aan de controlepost van Bashkand legt u geen stavingsstukken neer. Wat ernstiger vragen oproept is dat uw verklaringen doorheen uw asielprocedure betreffende de naam van de broer die te overlijden kwam ronduit tegenstrijdig zijn. Zo stelde u op 20 januari 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer F. een jaar voordien te overlijden kwam. Uw broers S. en H. zouden beiden nog in Daulatabad verblijven (verklaring dvz – vraag 17). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat uw broer S. voor de Afghaanse nationale politie (ANP) aan een controlepost de wacht hield toen hij gedood werd (cgvs p.7 en 17). Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de opleiding van uw broer niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert waar uw broer zijn opleiding verkreeg stelt u dit niet te weten. Gevraagd of u enig vermoeden heeft waar zijn opleiding plaats had herhaalt u niet te weten waar uw broer zijn politietraining ontving. Onmiddellijk hierna beweert u dat uw broer zijn politieopleiding kreeg in het de provinciehoofdplaats van Faryab (cgvs 16.12.2016, p.7-8). De vaststelling dat u aanvankelijk verklaart geen idee te hebben waar uw broer, wat ook zijn naam is, zijn politieopleiding genoot om onmiddellijk hierna te beweren dat dit deze opleiding in het provinciecentrum van Faryab plaats had doet vermoeden dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor.

Op basis van voorgaande vaststellingen moet er worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de oorzaak van de problemen die u in Afghanistan zou hebben

gekend. Logischerwijze kan er als gevolg hiervan evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de gevolgen ervan.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u ook in dit verband incoherente verklaringen aflegde. Zo stelt u dreigtelefoons te hebben ontvangen van de taliban. Wanneer het CGVS informeert hoeveel dreigtelefoons u ontving stelt u dit niet zeker te weten, maar verklaart u te denken dat u vijf of zes dreigtelefoons ontving. Gevraagd naar de periode waarin u deze dreigtelefoons ontving en gevraagd naar de tijdsduur tussen de eerste en laatste dreigtelefoon antwoordt u dit niet te weten. U blijkt de periode waarin u bedreigd werd zelfs niet bij benadering in de tijd te kunnen situeren (cgvs 16.12.2016, p.18-19). Deze vaststelling ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan. Van iemand die verklaart zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten vanwege de bedreigingen die hij ontving zou redelijkerwijs verwacht mogen worden dat hij duidelijke en precieze verklaringen kan afleggen betreffende de dreigtelefoons die hij ontving.

Uiteindelijk stelt u negen of tien maanden voor uw vertrek een eerste dreigtelefoon te hebben ontvangen. Uit deze verklaring valt af te leiden dat u rond begin januari of begin februari 2014 een eerste dreigtelefoon ontving. Een laatste dreigtelefoon zou er een of twee maanden voor uw vertrek geweest zijn (cgvs 16.12.2016, p.19). Ook deze beweringen roepen vragen op. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u immers ook dat uw vader vijf jaar voordien, in de lente, gedood werd (cgvs 16.12.2016, p.6). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat het overlijden van uw vader eind 2011, begin 2012 plaats had. De dood van uw broer situeert u een jaar later (cgvs 16.12.2016, p.4), dus rond eind 2012, begin 2013. Op hetzelfde moment tijdens het gehoor beweerde u eveneens dat u reeds voor het overlijden van uw broer dreigtelefoons van H.Q. ontving (cgvs 16.12.2016, p.4). Dat u op het ene moment van het gehoor verklaart dat u reeds dreigtelefoons ontving voor de dood van uw broer eind 2012, begin 2013 en later tijdens het gehoor verklaart dat u pas begin januari of februari 2014 de eerste dreigtelefoon ontving maakt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende de dreigementen uitgaande van de taliban die u in Afghanistan ontvangen zou hebben.

Ten slotte stelt u dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan uw huis diende te verlaten en uw moeder en uw echtgenote onderbracht bij uw oom langs moederskant. Op het moment van uw asielaanvraag beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent dat de taliban jullie huis in brand stak en jullie daarom naar uw oom langs moederskant dienden te verhuizen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Wanneer het CGVS informeert naar de reden van uw verhuizing naar uw oom langs moederskant hangt u een geheel ander verhaal op. U verklaart dat er een raket op uw huis viel en stelt niet te weten of deze raket door de overheid dan wel de oppositie afgevuurd werd (cgvs 16.12.2016, p.19).

Op basis van voorgaande elementen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielse relaas te herstellen.

Aangaande de dreigbrief die u ter staving van uw asielse relaas en de bedreigingen die u ontvangen zou hebben neerlegt dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende dit document niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert wanneer u deze dreigbrief ontving antwoordt u dit niet te weten. Er door de protection officer van het CGVS op gewezen dat er geen exacte datum van ontvangst van deze brief wordt verwacht geeft u het bijzonder vage antwoord dat de ontvangst van deze brief na het incident plaats had, maar dat u zich niet kan herinneren wanneer dit gebeurde (cgvs 16.12.2016, p.17). Dat u de ontvangst van deze brief amper in de tijd kan situeren roept ernstige vragen op. Wat betreft uw bewering dat u de dreigbrief ontving na het incident, waarmee u zowel kan verwijzen naar het overlijden van uw broer als naar de brand in uw huis, dient opgemerkt te worden dat gezien uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de naam van de broer die overleed en de tegenstrijdige verklaringen betreffende de wijze waarop uw woning in vlammen ging en er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde incidenten, er al evenmin geloof gehecht kan worden dat u een dreigbrief ontving na één van deze twee incidenten.

Wat betreft het identiteitsdocument (taskara) en het document uitgaande van de districtsautoriteiten ter staving van uw identiteit en asielse relaas dient vastgesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten.

Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus a of b van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kaboel, Panshir en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet worden gesteld dat uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat u niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk en uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Wat dit betreft moeten er vooreerst ernstige bedenkingen gemaakt worden aangaande uw verklaringen bij het indienen van uw asielaanvraag en uw verklaringen en die van uw advocaat voorafgaand aan, tijdens, en na afloop van het eerste gehoor voor het CGVS betreffende uw beperkte kennis van de Afghaanse landstaal Dari en de onmogelijkheid in uw hoofde om een gehoor voor de Belgische asielinstanties af te leggen met behulp van een tolk die deze taal machtig is. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor voor het CGVS bleek immers dat u wel degelijk de gestelde vragen begreep en hierop antwoorden kon formuleren. Gezien uw verklaringen betreffende uw scholingsniveau en uw professionele ervaring kon en kan ook moeilijk ingezien worden waarom u het Dari, één van de officiële landstalen van Afghanistan en de lingua franca ten noorden van de hoofdstad Kaboel, niet zou beheersen.

De vaststelling dat uw advocaat tijdens het eerste gehoor in steeds eisender bewoordingen aandrang op het stopzetten van het gehoor waarna diezelfde advocaat enkele maanden later vroeg een nieuw gehoor in te plannen omdat u tijdens uw verblijf in België wel slaagde in wat u gedurende vijftientig jaar in Afghanistan niet was gelukt, namelijk het aanleren van de Afghaanse landstaal Dari, doet het ernstige vermoeden ontstaan dat uw aanvankelijke bereidheid tot medewerking met de Belgische asielinstanties op zijn minst beperkt was. Deze vermoedens vinden bevestiging in uw facebook profiel waaruit blijkt dat u reeds op 2 januari 2015, drie maand voor het eerste gehoor en meer dan een jaar voor het moment waarop uw advocaat aangaf dat u het Dari voldoende beheerste om in deze taal gehoord te worden door de Commissaris-generaal, in het Dari een opmerking plaatste bij een foto. Ook in juni 2015 maakte u in het Dari een opmerking bij een afbeelding op facebook. Op basis van de vaststelling dat u in januari 2015 spontaan het Dari gebruikt op de sociale media terwijl u enkele maanden later aangeeft het Dari niet voldoende machtig te zijn doet ernstig twifelen aan de oprechtheid van uw beweringen in het kader van uw asiolverzoek. De vaststelling doet bovendien afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u slechts over een beperkte kennis zou beschikken van een van de twee officiële landstalen van Afghanistan. Bovendien moet met betrekking tot uw verklaringen omtrent uw familiaal netwerk en de financiële situatie van u en uw familie nogmaals worden verwezen naar de ongeloofwaardige verklaringen die u aflegde met betrekking tot de dood van uw vader en uw broer. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen inzake de problemen die uw familie zou hebben gekend leiden er bovendien ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vernieling van de gezinswoning door de taliban. Aangezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot het verdwijnen van (een gedeelte van) uw familiaal netwerk en het vernielen van de gezinswoning hetgeen een grote invloed geeft op de financiële draagkracht van uw familie stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat om een duidelijk zicht te krijgen op de (financiële) ondersteuning waarop u in Afghanistan zou kunnen rekenen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel en de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5, 51/4, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 20 en 21 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: twee brieven van zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stukken 2 en 3), de overlijdensakten van zijn vader en zijn broer (stukken 4 en 5), een aantal foto's (stukken 6 en 7) en het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 (stuk 8).

Met een aangetekend schrijven van 7 mei 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de voor eensluidend verklaarde vertalingen bij van de bij zijn verzoekschrift gevoegde overlijdensakten (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij, nadat zijn vader en zijn broer door de taliban werden gedood, door de familieleden van talibancommandant H.Q., allen talibs, wordt bedreigd nadat hij diens verblijfplaats meedeelde aan de Afghaanse veiligheidsdienst NDS waarna H.Q. omkwam bij een arrestatiepoging. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn kennis over de activiteiten van zijn vader voor de Arbaki en over het overlijden van zijn vader dermate gebrekkig is dat er geen geloof aan kan worden gehecht; (ii) ook zijn kennis over de werkzaamheden van zijn broer voor de Afghaanse politie gebrekkig is, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over welke broer overleed ten gevolge van diens werkzaamheden voor de Afghaanse politie; (iii) hij vage en incoherente verklaringen aflegt over de dreigtelefoons die hij van de taliban zou hebben ontvangen; (iv) zijn verklaringen over de vernietiging van zijn huis tegenstrijdig zijn; (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; (vi) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beperkte kennis van het Dari; en (vii) omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de werkzaamheden en het overlijden van zijn vader en zijn broer en over de vernietiging van zijn huis, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden familiaal netwerk en de financiële draagkracht ervan.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker vooreerst dat hij noch tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bijgestaan door een tolk Turkmeens maar enkel door een tolk Dari, terwijl hij het Dari onvoldoende machtig is om zijn vluchtrelaas op afdoende wijze uiteen te kunnen zetten. Hij voert aan dat hij *de facto* onder druk werd gezet door de omstandigheden, met name dat de *protection officer* tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had meegedeeld dat niet meewerken gevolgen heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming alsmede dat het lang aanslepen van zijn asielpcedure wegens de indruk vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er nooit een gehoor met een tolk Turkmeens of Oezbeeks zou komen niet te rijmen valt met het feit dat hij zijn echtgenote in onveilige omstandigheden had moeten achterlaten in Afghanistan. Hij merkt op dat hij zijn kennis van het Dari in België weliswaar kon bijschaven door zijn contacten met andere Afghanen, maar dat hij deze taal desalniettemin niet voldoende beheerst om gedetailleerde en precieze verklaringen te kunnen afleggen tijdens een gehoor. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het Dari de *lingua franca* is ten noorden van de hoofdstad Kabul, wijst verzoeker erop dat dit niets zegt over de vraag of hij deze taal voldoende beheerst om er een gehoor in af te leggen. Inzake zijn commentaren in het Dari op Facebook, voert verzoeker aan dat dit slechts eenvoudige opmerkingen betreffen waaruit geen afdoende kennis van het Dari in zijn hoofde kan worden afgeleid. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de oproepingsbrief voor het gehoor minstens had moeten vragen dat verzoeker zelf een tolk Turkmeens naar het gehoor zou meebrengen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers gebrekkige kennis van het Dari geen geloof kan worden gehecht.

Zo dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers (vorige) raadsman zelf aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen liet weten dat verzoeker het Dari intussen beter kent en dat een tweede gehoor kan plaatsvinden met bijstand van een tolk Dari aangezien verzoeker deze taal intussen goed spreekt (administratief dossier, stuk 13). Verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat dit niet als een vrijwillig toestemmen in de bijstand van een tolk Dari kan worden beschouwd daar hij *de facto* door de omstandigheden onder druk zou zijn gezet, is slechts een *post factum*-bewering. Bij aanvang van zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij het Dari voldoende beheerst om een gehoor te houden (gehoorverslag CGVS 16 december 2016 (hierna: gehoor II), p. 2). Op het einde van dit gehoor verklaarde verzoeker geen verdere opmerkingen meer te hebben en maakte ook zijn (vorige) raadsman geen opmerkingen in verband met de bijstand door een tolk Dari (gehoor II, p. 20 en 21). Uit een lezing van beide gehoorverslagen blijkt bovendien dat verzoekers antwoorden telkens corresponderen met de gestelde vragen. Indien verzoeker ook tijdens zijn tweede gehoor meende dat zijn kennis van het Dari te beperkt was om een gehoor te doen en dat hij *de facto* onder druk werd gezet om toch een gehoor in het Dari te ondergaan, weerhield niets hem ervan dit meteen te melden. Dit klemt des te meer daar verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkele wijziging en/of opmerking aanvoert met betrekking tot de weergave van het feitenrelaas in de bestreden beslissing en verder evenmin enig nieuw of bijkomend element toevoegt dan wel een meer precieze of gedetailleerde uiteenzetting verschaft, die hij eerder omwille van zijn beweerd gebrekkige kennis van het Dari niet zou hebben kunnen weergeven. In dit kader kan ten overvloede worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet ter terechtzitting aanwezig was, ondanks zijn vraag om een tolk Turkmeens in onderhavig verzoekschrift.

Tevens dient vastgesteld dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de bijstand verzocht van een tolk Dari (administratief dossier, stukken 23 en 24) en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij het Dari voldoende beheerst om zijn problemen te verwoorden (administratief dossier, stuk 23, "*verklaring betreffende procedure*"). Hoewel hij in de voormelde "*verklaring betreffende procedure*" wel melding maakte van het feit dat hij ook het Turkmeens en het Oezbeeks voldoende beheerst om zijn problemen te verwoorden (administratief dossier, stuk 23), maakte verzoeker op deze momenten geen enkele melding van zijn wens om te worden gehoord met bijstand van een tolk Turkmeens en merkte hij niets op in verband met de bijstand van een tolk Dari.

Pas bij het invullen van de “*verklaring DVZ*” gaf verzoeker aan beter Turkmeens te spreken dan Dari en het verdere verloop van zijn asielprocedure in het Turkmeens te willen verderzetten (administratief dossier, stuk 23, verklaring 31). Deze mededeling doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker eerder meermaals aangaf wel degelijk in staat te zijn om zijn problemen op afdoende wijze in het Dari te verwoorden.

Verder dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het Dari in Afghanistan de *lingua franca* is ten noorden van de hoofdstad Kabul. In dit kader kan er dienstig op worden gewezen dat de door verzoeker voorgelegde overlijdensakten eveneens in het Dari werden opgesteld (verzoekschrift, stukken 4 en 5 en rechtsplegingsdossier, stuk 7). Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker dat hij gedurende zes jaar naar school ging, waarbij hij werd onderwezen in het Oezbeeks, het Turkmeens en het Farsi en waarbij boeken in drie talen werden gebruikt, met name in het Dari, het Pashtoe en het Oezbeeks (gehoorverslag CGVS 27 maart 2015 (hierna: gehoor I), p. 2-3). Aangezien verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan bijna 25 jaar oud was, hij tijdens zijn scholing ook in het Dari werd onderwezen, hij was tewerkgesteld als kok in het districtscentrum en uit de voormelde informatie blijkt dat het Dari de *lingua franca* is ten noorden van de stad Kabul, kan redelijkerwijze wel degelijk worden aangenomen dat verzoekers kennis van het Dari zich niet tot een laag taalbeheersingsniveau beperkt(e). Dit klemmt des te meer daar uit de commentaren die verzoeker in 2015 op Facebook plaatste bij enkele foto's (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat verzoeker ook op sociale media spontaan het Dari gebruikt. Dat deze commentaren van eenvoudige aard zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers kennis van het Dari wel degelijk afdoende is om een gehoor in deze taal te ondergaan en om zijn problemen in deze taal op een gedetailleerde en precieze wijze uiteen te zetten. De vaststelling dat verzoeker desalniettemin in onderhavig verzoekschrift blijft volharden dat zijn beheersing van het Dari van een dermate laag niveau is dat zijn doorheen zijn asielprocedure in deze taal afgelegde verklaringen niet in rekening kunnen worden gebracht, duidt op een gebrek aan medewerking in zijn hoofde, hetgeen een negatieve impact heeft op zijn algehele geloofwaardigheid en op de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden profiel.

De aan het verzoekschrift toegevoegde brieven van zijn (vorige) raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stukken 2 en 3) bevinden zich eveneens in het administratief dossier (stukken 15 en 17) en werden meegenomen in zowel de beoordeling van de commissaris-generaal als in de voorgaande beoordeling van de Raad. Op zich zijn deze stukken niet van aard om op deze beoordeling een ander licht te werpen. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, p. 5), dient erop gewezen dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden *in casu* gelijk zijn aan de omstandigheden in de zaak van dit arrest.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat de commissaris-generaal in de oproepingsbrief voor de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 20, § 3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker had dienen te vragen om zelf een tolk Turkmeens te voorzien, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal hiertoe *in casu* allerminst gehouden was. Immers, volgens de bewoordingen van voormeld artikel dient de commissaris-generaal in de oproepingsbrief slechts te vragen om zelf een tolk mee te brengen in de gevallen waarin hij zelf niet beschikt “*over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst*”. *In casu* gaf verzoeker meermaals aan het Dari voldoende te kunnen spreken om er zijn problemen in te verwoorden (zie *supra*) en uit de gehoorverslagen blijkt dat de commissaris-generaal voor elk gehoor een tolk Dari had voorzien. *In casu* was er dan ook geen grond om toepassing te maken van artikel 20, § 3 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.2.4. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekers kennis over de activiteiten van zijn vader voor de Arbaki en over het overlijden van zijn vader dermate gebrekkig is dat er geen geloof aan kan worden gehecht, alsook dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer voor de Afghaanse politie gebrekkig is, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over welke broer overleed ten gevolge van diens werkzaamheden voor de Afghaanse politie:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u betreffende de activiteiten van uw vader voor de Afghan Local Police (ALP - Arbaki) noch betreffende zijn dood ongeveer drie jaar voor uw asielaanvraag een stavingsstuk neerlegt. Al evenmin overtuigen uw verklaringen hieromtrent. Wanneer het CGVS informeert wanneer uw vader voor de ALP begon te werken stelt u dit niet precies te weten. U vervolgt dat hij voorafgaand aan zijn werkzaamheden bij de Arbaki actief was in een militie van Jumbesh. Gevraagd wanneer hij Jumbesh verliet geeft u geen antwoord op de vraag maar stelt u dat de Arabaki in uw regio voortkomen uit de milities van Jumbesh (cgvs 16.12.2016, p.5). Van een asielzoeker die verklaart zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten vanwege de bedreigingen die hij ontving door de taliban vanwege onder meer de activiteiten van zijn vader voor de Arbaki mag verwacht worden dat hij duidelijke en precieze verklaringen kan afleggen betreffende de periode waarin zijn vader tot de Arbaki toetrad. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u dat het overlijden van uw vader ongeveer vijf jaar geleden plaats had. Gevraagd in welke maand hij te overlijden kwam blijkt u hier echter geen antwoord op te kunnen geven (cgvs 16.12.2016, p.6-7). Redelijkerwijs kan er vanuit gegaan worden dat het gewelddadig overlijden van een vader ook in Afghanistan een ingrijpende gebeurtenis is. Er kan dan ook verwacht worden dat u zich herinnert in welke maand uw vader te overlijden kwam. De vaststelling dat u hier niet toe in staat bent ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw vader voor de Arbaki en zijn overlijden tijdens zijn werkzaamheden voor deze dienst.

Ook betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse Nationale Politie of zijn overlijden tijdens een incident aan de controlepost van Bashkand legt u geen stavingsstukken neer. Wat ernstiger vragen oproept is dat uw verklaringen doorheen uw asielprocedure betreffende de naam van de broer die te overlijden kwam ronduit tegenstrijdig zijn. Zo stelde u op 20 januari 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer F. een jaar voordien te overlijden kwam. Uw broers S. en H. zouden beiden nog in Daulatabad verblijven (verklaring dvz – vraag 17). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat uw broer S. voor de Afghaanse nationale politie (ANP) aan een controlepost de wacht hield toen hij gedood werd (cgvs p.7 en 17). Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de opleiding van uw broer niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert waar uw broer zijn opleiding verkreeg stelt u dit niet te weten. Gevraagd of u enig vermoeden heeft waar zijn opleiding plaats had herhaalt u niet te weten waar uw broer zijn politietraining ontving. Onmiddellijk hierna beweert u dat uw broer zijn politieopleiding kreeg in het de provinciehoofdplaats van Faryab (cgvs 16.12.2016, p.7-8). De vaststelling dat u aanvankelijk verklaart geen idee te hebben waar uw broer, wat ook zijn naam is, zijn politieopleiding genoot om onmiddellijk hierna te beweren dat dit deze opleiding in het provinciecentrum van Faryab plaats had doet vermoeden dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor.”

De Raad stelt vast dat verzoeker aan zijn verzoekschrift twee documenten toevoegt die hij zelf omschrijft als “overlijdensakten” (stukken 4 en 5; vertaling: rechtsplegingsdossier, stuk 7). Uit een vertaling van beide documenten blijkt evenwel dat het zou gaan om een bevestiging door het dorpshoofd van de dood van verzoekers vader en broer nadat hierom op 2 november 2017 werd verzocht. Doordat deze documenten op vraag van verzoeker werden opgesteld, vertonen ze vooreerst een gesolliciteerd karakter. Bovendien betreffen deze documenten slechts grotendeels handgeschreven documenten voorzien van stempels en vingerafdrukken die door gelijk wie en gelijk waar en wanneer kunnen worden opgemaakt. Nergens uit deze documenten blijkt dat het zou gaan om officiële overlijdensakten afkomstig van de Afghaanse autoriteiten. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Bovendien betreffen de voorgelegde documenten slechts kopieën die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Als zodanig dient vastgesteld dat deze documenten bewijswaarde ontberen.

In zoverre enige bewijswaarde aan deze documenten zou kunnen worden toegekend, *quod non*, dient bovendien vastgesteld dat de dood van verzoekers vader wordt gesitueerd in het jaar 1389 in de Afghaanse kalender, hetgeen volgens de bijgebrachte vertaling overeenstemt met 2010-2011 volgens de gregoriaanse kalender. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader zou zijn gestorven eind 2011-begin 2012 (gehoor II, p. 6 en 19). Als zodanig stemmen verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader inhoudelijk niet overeen met de door hem dienaangaande voorgelegde documenten, hetgeen de geloofwaardigheid van het overlijden van zijn vader en de bewijswaarde van deze documenten eens te meer ondermijnt. Tevens dient erop gewezen dat het overlijden van verzoekers vader en broer in de voorgelegde documenten slechts aan de hand van een jaartal wordt gesitueerd, waar verzoeker deze overlijdens evenmin op een meer precieze wijze in de tijd weet te situeren.

Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat verzoeker dergelijke ingrijpende gebeurtenissen op een precieze en coherente wijze in de tijd kan situeren, net als de ter staving hiervan voorgelegde documenten, *quod non*.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker nog steeds nalaat om het overlijden van zijn vader en zijn broer aan de hand authentieke, bewijskrachtige documenten te staven. Tevens laat verzoeker nog steeds na om de beweerde activiteiten van zijn vader als Arbaki en van zijn broer als agent bij de Afghaanse politie te staven. In de bevestigingen van het dorpshoofd (verzoekschrift, stukken 4 en 5 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) wordt immers enkel vermeld dat verzoekers vader en broer zijn omgekomen "*in de gevechten met de antiregeringsstrijders*" en wordt voor het overige nergens hun beroepsactiviteiten vermeld. Enkel in de aanvraag tot bevestiging worden de beroepsactiviteiten van verzoekers vader en broer vermeld, doch deze worden in de bevestiging zelf niet hernomen. Betreffende de foto's (verzoekschrift, stukken 6 en 7) dient vastgesteld dat aan dergelijke privéfoto's, wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan uit deze foto's niet worden afgeleid wie wordt afgebeeld en dat deze personen werkelijk verzoekers vader en broer zouden betreffen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing verwijst naar de eerder vermelde tolk- en vertaalproblemen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld en waaruit blijkt dat deze voorgehouden problemen allerminst een verschoning vormen voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. De bewering in het verzoekschrift dat op de Dienst Vreemdelingenzaken de woorden "*1j geleden overleden*" (administratief dossier, stuk 23, "*verklaring DVZ*", verklaring 17) bij de verkeerde broer werden genoteerd gelet op de eerder vermelde communicatieproblemen, kan dan ook evenmin worden bijgetreden. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte van een fout in verband met het overlijden van zijn broer, hoewel zijn verklaringen hem op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Dari werden voorgelezen en er tussen het afleggen van deze verklaringen op 20 januari 2015 en zijn tweede gehoor op 16 december 2016 bijna twee jaar verliep waardoor verzoeker uitgebreid de kans had om eventuele fouten in de weergave van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken vast te stellen.

Dat de vraag over het moment van het verlaten van de Jumbesh door verzoekers vader tijdens het tweede gehoor niet werd herhaald, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker hierover geen informatie kon verschaffen. Er kan niet worden ingezien waarom een vraag moet worden herhaald indien verzoeker reeds in duidelijke bewoordingen aangaf dat hij niet weet wanneer zijn vader de Jumbesh verliet en bij de Arbaki begon te werken (gehoor II, p. 5).

Wat betreft de plaats waar zijn broer zijn opleiding tot politieagent zou hebben gevolgd, dient vastgesteld dat in het gehoorverslag van het tweede gehoor dienaangaande als volgt te lezen valt:

"- Weet u waar uw broer zijn opleiding kreeg?

Ik weet het niet.

- Helemaal geen idee?

Ik kan u wel vertellen dat hij tot de 12de graad naar de school in de provinciehoofdplaats ging. Maar waar hij zijn politietraining kreeg weet ik niet.

- Heeft de school waar uw broer les volgde een naam?

Nee

Tolk: correctie

Hij ging naar dezelfde school in Qaramqol Lesa, en zijn training volgde hij in de provinciehoofdplaats van Faryab, in het centrum." (eigen onderlijning) (gehoor II, p. 7-8).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk eerst verklaarde niet te weten waar zijn broer zijn politieopleiding volgde, om vervolgens, nadat wel degelijk nogmaals werd gevraagd of verzoeker echt geen idee heeft, te verklaren dat dit in de provinciehoofdplaats plaatsvond. Of de woorden "*Tolk: correctie*" betrekking hebben op een correctie die de tolk in zijn vertaling doorvoerde dan wel op een correctie die verzoeker in zijn verklaringen wenste aan te brengen, doet op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker eerst duidelijk aangaf niet te weten waar zijn broer een politieopleiding volgde om dit vervolgens te situeren in de provinciehoofdplaats.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegt over de dreigtelefoons die hij van de taliban zou hebben ontvangen en dat verzoekers verklaringen over de vernietiging van zijn huis tegenstrijdig zijn:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw problemen met de taliban wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u ook in dit verband incoherente verklaringen aflegde. Zo stelt u dreigtelefoons te hebben ontvangen van de taliban. Wanneer het CGVS informeert hoeveel dreigtelefoons u ontving stelt u dit niet zeker te weten, maar verklaart u te denken dat u vijf of zes dreigtelefoons ontving. Gevraagd naar de periode waarin u deze dreigtelefoons ontving en gevraagd naar de tijdsduur tussen de eerste en laatste dreigtelefoon antwoordt u dit niet te weten. U blijkt de periode waarin u bedreigd werd zelfs niet bij benadering in de tijd te kunnen situeren (cgvs 16.12.2016, p.18-19). Deze vaststelling ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen in Afghanistan. Van iemand die verklaart zijn land van herkomst te hebben moeten verlaten vanwege de bedreigingen die hij ontving zou redelijkerwijs verwacht mogen worden dat hij duidelijke en precieze verklaringen kan afleggen betreffende de dreigtelefoons die hij ontving.

Uiteindelijk stelt u negen of tien maanden voor uw vertrek een eerste dreigtelefoon te hebben ontvangen. Uit deze verklaring valt af te leiden dat u rond begin januari of begin februari 2014 een eerste dreigtelefoon ontving. Een laatste dreigtelefoon zou er een of twee maanden voor uw vertrek geweest zijn (cgvs 16.12.2016, p.19). Ook deze beweringen roepen vragen op. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u immers ook dat uw vader vijf jaar voordien, in de lente, gedood werd (cgvs 16.12.2016, p.6). Uit deze verklaringen valt af te leiden dat het overlijden van uw vader eind 2011, begin 2012 plaats had. De dood van uw broer situeert u een jaar later (cgvs 16.12.2016, p.4), dus rond eind 2012, begin 2013. Op hetzelfde moment tijdens het gehoor beweerde u eveneens dat u reeds voor het overlijden van uw broer dreigtelefoons van H.Q. ontving (cgvs 16.12.2016, p.4). Dat u op het ene moment van het gehoor verklaart dat u reeds dreigtelefoons ontving voor de dood van uw broer eind 2012, begin 2013 en later tijdens het gehoor verklaart dat u pas begin januari of februari 2014 de eerste dreigtelefoon ontving maakt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende de dreigementen uitgaande van de taliban die u in Afghanistan ontvangen zou hebben.

Ten slotte stelt u dat u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan uw huis diende te verlaten en uw moeder en uw echtgenote onderbracht bij uw oom langs moederskant. Op het moment van uw asielaanvraag beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent dat de taliban jullie huis in brand stak en jullie daarom naar uw oom langs moederskant dienden te verhuizen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Wanneer het CGVS informeert naar de reden van uw verhuizing naar uw oom langs moederskant hangt u een geheel ander verhaal op. U verklaart dat er een raket op uw huis viel en stelt niet te weten of deze raket door de overheid dan wel de oppositie afgevuurd werd (cgvs 16.12.2016, p.19).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing verwijst naar de eerder vermelde tolk- en vertaalproblemen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld en waaruit blijkt dat deze voorgehouden problemen allerminst een verschoning vormen voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, die als zodanig onverminderd overeind blijven.

2.3.2.6. Mede gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tevens terecht dat aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gebrekkige kennis van het Dari, aan het overlijden van zijn vader en zijn broer en aan de vernieling van zijn huis, verzoeker de asielinstanties geen zicht biedt op zijn profiel, zijn familiaal netwerk en de financiële draagkracht van hem en zijn familie.

2.3.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging kent omwille van zijn werkzaamheden als kok in het districtscentrum, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 8). In deze informatie wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat hierbij rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 42: *“depending on the individual circumstances of the case”*). Verzoeker dient immers zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie kan hiertoe niet volstaan. Dit klemt des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van deze vrees. Het voor het eerst opwerpen ervan in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

2.3.2.8. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande conclusie te wijzen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Aangaande de dreigbrief die u ter staving van uw asielaas en de bedreigingen die u ontvangen zou hebben neerlegt dient bovendien opgemerkt te worden dat uw verklaringen betreffende dit document niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert wanneer u deze dreigbrief ontving antwoordt u dit niet te weten. Er door de protection officer van het CGVS op gewezen dat er geen exacte datum van ontvangst van deze brief wordt verwacht geeft u het bijzonder vage antwoord dat de ontvangst van deze brief na het incident plaats had, maar dat u zich niet kan herinneren wanneer dit gebeurde (cgvs 16.12.2016, p.17). Dat u de ontvangst van deze brief amper in de tijd kan situeren roept ernstige vragen op. Wat betreft uw bewering dat u de dreigbrief ontving na het incident, waarmee u zowel kan verwijzen naar het overlijden van uw broer als naar de brand in uw huis, dient opgemerkt te worden dat gezien uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de naam van de broer die overleed en de tegenstrijdige verklaringen betreffende de wijze waarop uw woning in vlammen ging en er bijgevolg geen geloof gehecht kan worden aan deze beweerde incidenten, er al evenmin geloof gehecht kan worden dat u een dreigbrief ontving na één van deze twee incidenten.

Wat betreft het identiteitsdocument (taskara) en het document uitgaande van de districtsautoriteiten ter staving van uw identiteit en asielaas dient vastgesteld te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaas.”

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten (stukken 2-8) en de vertalingen (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kwamen hoger reeds aan bod.

2.3.2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij minderjarig is, dient erop gewezen dat verzoeker verklaart te zijn geboren op 1 januari 1990 (verzoekschrift, p. 1), zodat verzoeker niet minderjarig is en evenmin minderjarig was ten tijde van de door hem voorgehouden problemen, zijn vertrek uit Afghanistan, het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of zijn gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Ten einde de redelijkheid van een mogelijk intern vestigingsalternatief na te gaan dient in de eerste plaats rekening te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waaronder zijn leeftijd, zijn sociaal en familiaal netwerk, zijn financiële mogelijkheden, zijn werkervaring, zijn gezondheidstoestand en andere elementen die van belang zijn bij het bepalen van de mogelijkheid om elders in het land van herkomst een leven op te bouwen. Waar de bewijslast inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bij de asielinstanties rust, dient erop gewezen dat deze bewijslastverdeling geen afbreuk doet aan de medewerkingsplicht die steeds op de verzoeker rust en die inhoudt dat de verzoeker de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas.

In casu moet echter worden vastgesteld dat hoger reeds werd gemotiveerd dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht verschaft op verschillende onderdelen van zijn persoonlijke (levens)omstandigheden, meer bepaald op zijn profiel, op zijn familiaal netwerk en de financiële draagkracht van hem en zijn familie (zie *supra*). Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door hem aangemeten socio-economisch profiel doet verzoeker afbreuk aan de op hem rustende medewerkingsplicht en laat hij bijgevolg niet toe de redelijkheid van het vestigingsalternatief na te gaan. Indien verzoeker daadwerkelijk nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van Vreemdelingenwet, kan worden verwacht dat er geen redenen bestaan voor verzoeker om de asielinstanties geen volledig en waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn persoonlijke omstandigheden. Daar dit *in casu* echter niet het geval blijkt te zijn kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio of land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER